

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu bez udziału stron,
po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej 13 lutego 2026 r.,
z urzędu, w sprawie zażalenia X. Y. - sędzi Sądu Rejonowego
w [...] na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2024 r., sygn. I ZI 79/23,
w przedmiocie podjęcia zawieszzonego postępowania w sprawie i przekazania
jej do Izby Karnej Sądu Najwyższego celem rozpoznania,
na podstawie art. 22 § 1 k.p.k. a contrario w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27
lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz art. 45 ust
1 Konstytucji RP

postanowił

- 1. podjąć postępowanie zawieszony w sprawie postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2025 r.;**
- 2. sprawę przekazać Izbie Karnej Sądu Najwyższego celem jej rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej uchwałą z dnia 7 lutego 2024 r., sygn. I ZI 79/23, zezwolił na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej X. Y. – sędziego Sądu Rejonowego w [...], za to, że *w dniu 28 marca 2022 r. na ulicy [...] w W. kierując samochodem osobowym m-ki H. nr rej. [...] umyślnie*

naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachowała szczególnej ostrożności podczas zbliżania się do wyznaczonego przejścia dla pieszych i niewłaściwie obserwowła przedpole przed pojazdem w wyniku czego nieumyślnie spowodowała wypadek wskutek, którego nie ustąpiła pierwszeństwa pieszemu J. G. znajdującej się na przejściu dla pieszych i przechodzącej z lewej strony na prawą potrąciła ją, w wyniku czego w/w pokrzywdzona doznała obrażeń ciała, które zostały szczegółowo opisane w uchwale, a które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres trwający dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.,

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

Zażalenie na Uchwałę z 7 lutego 2024 r. wniosła sędzia X. Y., która równocześnie złożyła wniosek o zawieszenie postępowania. W uzasadnieniu swojego pisma odwołała się do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2024 r., sygn. II ZIZ 14/23 podnosząc, że Izba Odpowiedzialności Zawodowej nie odpowiada standardom konstytucyjnym i normom prawa unijnego i do czasu zmian ustawowych dotyczących reformy Sądu Najwyższego w tym zakresie, jej zdaniem sprawa winna zostać zawieszona.

Sprawa ta została zarejestrowana w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej pod sygn. II ZIZ 9/24 i przydzielona do referatu SSN Barbary Skoczowskiej w dniu 18 kwietnia 2024 r. Zarządzeniem SSN Barbary Skoczowskiej z dnia 23 sierpnia 2024 r. wyznaczono termin posiedzenia jawnego na dzień 14 listopada 2024 r. i uzupełniono skład orzekający o SSN Zbigniewa Korzeniowskiego oraz SSN Krzysztofa Staryka.

Z uwagi na pismo SSN Krzysztofa Staryka z dnia 12 listopada 2024 r. o odroczenie terminu posiedzenia do czasu rozpoznania jego powództwa wniesionego 16 września 2024 r. o *ustalenie, że SSN Krzysztof Staryk nie jest uprawniony do orzekania w IOZ*, akta sprawy, zarządzeniem Przewodniczącej składu orzekającego, z dnia 13 listopada 2024 r., zostały przedstawione Prezesowi Izby Odpowiedzialności Zawodowej celem podjęcia stosowych decyzji.

Zarządzeniem z dnia 13 listopada 2024 r. Prezes kierujący Izbą Odpowiedzialności Zawodowej stwierdził brak podstaw do podjęcia decyzji w sprawie przez Prezesa IOZ.

Zarządzeniem z dnia 14 listopada 2024 r., wobec nieobecności SSN Krzysztofa Staryka na terminie posiedzenia, sprawa została zdjęta z wokandy, a akta sprawy ponownie zostały przedstawione Prezesowi IOZ celem podjęcia dalszych decyzji w sprawie, który nie tylko nie podjął żadnych decyzji, ale w ogóle nie ustosunkował się do tej sytuacji.

W związku z pismami z 5 grudnia 2024 r. i 15 stycznia 2025 r., Sąd Najwyższy informował Prokuraturę Okręgową w R., że w sprawie sędzi X. Y. nie został wyznaczony termin posiedzenia.

Mając powyższą sytuację na uwadze, Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 10 marca 2025 r., zawiesił postępowanie w sprawie II ZIZ 9/24 z uwagi na wystąpienie w sprawie długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej jego prowadzenie. Z uzasadnienia postanowienie wynika, że brak jest możliwości utworzenia składu orzekającego spośród sędziów orzekających w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej. Sąd w tym zakresie odwołał się do argumentacji prawnej zawartej w postanowieniu z dnia 7 lutego 2024 r. o sygn. II ZIZ 14/23 równocześnie wskazując, że opierając się na przepisach rangi ustawowej nie jest możliwe delegowanie do rozpoznania sprawy sędziego orzekającego w innej Izbie, którego powołanie na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego nie byłoby wadliwe, czy też przekazanie sprawy do rozpoznania w innej Izbie.

SSN Krzysztof Staryk, który był wyznaczony jako członek składu orzekającego i który odmawiał konsekwentnie orzekania w tej sprawie, przeszedł z dniem 1 października 2025 r. w stan spoczynku. Do chwili obecnej w jego miejsce jaki w miejsce dwóch innych sędziów, którzy przeszli również w stan spoczynku, nie zostali wyznaczeni przez Prezydenta RP do orzekania w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej sędziowie, co umożliwiłoby uzupełnienie składu orzekającego w tej sprawie.

Okoliczność ta ma o tyle istotne znaczenie, że pismem z dnia 23 grudnia 2025 r. pełnomocnik pokrzywdzonej J. G. – adw. P. H. zwrócił się do Ministra Sprawiedliwości o „pilne, zdecydowane i adekwatne do powagi sytuacji działania nadzorcze oraz wyjaśniające (...) w tym o jednoznaczne oraz wiążące deklaracje co do podjęcia działań zmierzających do usunięcia bezprecedensowego stanu paraliżu postępowania dotyczącego X. Y.” Zarządzeniem z dnia 26 stycznia 2026 r. pismo to zostało przekazane do Pierwszej Prezesa Sądu Najwyższego, a następnie w dniu 4 lutego 2026 r. do Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego.

Wobec powyższego, zaszła zdaniem Sądu Najwyższego konieczność podjęcia zawieszzonego postępowania, celem podjęcia określonych decyzji procesowych. Podkreślić należy, że żadne ustawowe rozwiązanie, co zostało podniesione powyżej, nie rozwiąże zaistniałej w sprawie sytuacji, natomiast zarówno sędzia X. Y., co do której wydana została nieprawomocna uchwała zezwalająca na pociągnięcie jej do odpowiedzialności karnej za czyn z art. 177 § 1 k.k., jak i pokrzywdzona w tym wypadku drogowym J. G. mają prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd, co gwarantuje im Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Dlatego też kierując się bezpośrednio przepisem art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, Sąd podjął decyzję o przekazaniu tej sprawy do Izby Karnej Sądu Najwyższego, której właściwość wynika z art. 24 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym. W Izbie Karnej istnieje nadto możliwość takiego ukształtowania składu orzekającego, który zapewni stronom fundamentalne gwarancje procesowe zgodne ze standardami konstytucyjnymi i normami prawa unijnego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

[M. T.]

[r.g.]

